

PAULO COELHO

BRIDA

ROMAN

BOTIMET TOENA

Libra nga Paulo Coelho,
prej Shtëpisë Botuese TOENA

- Alkimisti
- Mali i pestë
- Veronika vendos të vdesë
- Djalli dhe zonjusha Prym
- Pelegrini i Kompostelës
- Manuali i luftëtarit të dritës
- Njëmbëdhjetë minuta
- Zahiri
- Shtriga e Portobelos
- Buzë lumit Piedra u ula dhe qava
- Fitimtari është i vetëm
- Brida

Paulo COELHO

BRIDA

■ *roman* ■

Përktheu

Harris MURANA

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2012

Titulli në origjinal: *Brida*

Ky libër u botua sipas marrëveshjes me
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona (Spain).
Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.

Botuese: Irena Toçi

Korrektore letrare: Majlinda Bami
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Lavdie Cenmurati

ISBN 978 - 99943 - 1 - 797 - 4

© Paulo Coelho, 1990
(www.paulocoelho.com)

© Në gjuhën shqipe: Shtëpia Botuese Toena

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", K. Postare 1420, Tiranë
Tel.: ++355 4 22 40 116; ++355 4 22 58 893
Fax: ++355 4 22 40 117
E-mail: redaksia@toena.com.al
toena@toena.com.al
[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

*Për N.D.L.-në, që ka realizuar mrekullitë;
për Kristinën, që është njëra prej tyre;
dhe për Bridën.*

*O Mari e ngjizur pa mëkat,
lutu për ne që të rikthehemi te Ju.
Amen!*

“O cila grua, nëse ka dhjetë *dramme*¹ dhe humb një, nuk ndez kandilin dhe fshin shtëpinë me shumë kujdes derisa ta rigjejë? Dhe pasi e ka gjetur, thërret miket dhe fqinjët duke thënë: “Gëzoni, sepse rigjeta *dramme*-n që kisha humbur”.”

Luka, 15, 8-9

¹ *dramme* - monedhë e kohës

Në vëmendje

Në librin *Pelegriini i Kompostelës* kam zëvendësuar dy nga praktikat e RAM-it¹ me ushtrime perceptimi që kisha mësuar në kohën kur merresha me teatër. Duke qenë se rezultatet ishin perfektshmërisht të njëjta, kjo më kushtoi një qortim të rreptë nga ana e Mjeshtrit tim. Më tha: “Nuk ka rëndësi nëse ekzistojnë mënyra më të shpejta apo më të lehta: tradita nuk duhet të cenohet asnjëherë”.

Si rrjedhojë, ritualet e pakta të përshkruara te *Brida* janë po ato që ndër shekuj ndiqen nga Tradita e Hënës - një Traditë e veçantë, që kërkon dije dhe ekspertizë, si edhe eksperiencë, në praktikimin e saj. Të përdorësh ceremoniale të tilla, pa një udhërrëfyes dhe orientim, është e rrezikshme, e pakëshillueshme dhe e kotë - dhe mund të paragjykojë në mënyrë mjaft serioze Kërkimin Shpirtëror.

¹ RAM - praktikë shpirtërore

Prolog

I kalonte të gjitha mbrëmjet në një kafene, në Lurdes. Unë, një pelegrin i Udhëtimit të Shenjtë në Romë, që duhej të tërhiqej zvarrë për ditë të tëra, në kërkim të Dhuntisë së tij. Ajo, Brida O'Fern, që kontrollonte një pjesë të këtij udhëtimi.

Një mbrëmje, vendosi ta pyeste nëse kishte provuar ndonjë emocion të fortë, duke parë një lloj manastiri, një etapë të atij shtegu në formë ylli që nismëtarët e kishin kaluar përgjatë Pirenejve.

- Nuk kam qenë kurrë këtu, - u përgjigj ajo.

U habit. Në fund të fundit Brida zotëronte një Dhunti.

- Të gjitha rrugët të çojnë në Romë, - shtoi, duke adoptuar një proverb; donte të thoshte që Dhuntitë mund të ishin zgjuar në ndonjë vend. - Unë e përfundova Udhëtimin Tim nga Roma në Irlandë.

Në takimet tona të mëparshme më tregoi historinë e kërkimeve të saj. Në fund të tregimit, e pyeta nëse do të mundesha të shkruaja një ditë atë çka kisha mësuar.

Në momentin e parë tha dakord. Më pas, çdo herë që takoheshim, më nxirrte nga një pengesë. Më kërkoi të ndryshoja emrat e personave të përfshirë, t'i tregoja llojin e lexuesve që do të kishte libri, dhe se si do të mund reagonin persona të ndryshëm.

- Është një pyetje së cilës nuk mund t'i përgjigjem, - i thashë. – Megjithatë, besoj se nuk është ky motivi që po krijon kaq shumë probleme.

- Ke të drejtë, - tha ajo. - Në të vërtetë, mendoj se është një eksperiencë tepër e veçantë. Nuk e di nëse personat mund të nxjerrin ndonjë përfitim.

Ky është një rrezik me të cilin tashmë do përballemi të dy, Brida.

Një tekst anonim i Traditës pohon se përgjatë gjithë ekzistencës, çdo qenie njerëzore mund të sillet në dy mënyra: të ndërtojë ose të mbjellë. Ndërtuesit mund të zgjasin për vite të tëra detyrat e tyre, por vjen një ditë që ata e përfundojnë veprën e tyre. Në këtë moment ndalojnë, dhe hapësira e tyre rezulton e kufizuar nga muret që kanë ngritur. Kur ndërtesa ka mbaruar, jeta e humb kuptimin.

Pastaj janë edhe ata që mbjellin: shpeshherë vuajnë nga stuhitë dhe stinët, dhe rrallë pushojnë. Por në dallim nga ndërtuesit, kopshti nuk rresht së lulëzuarit. Kështu që kërkon vëmendje të vazhdueshme, por në të njëjtën kohë u lejon kopshtarëve të jetojnë një aventurë të madhe.

Kopshtarët do të dinë gjithmonë të njohin njëri-tjetrin, sepse në historinë e çdo planeti është rritja e gjithë Tokës.

Irlandë
gusht 1983 - mars 1984

Verë dhe vjeshtë

- Dua të mësoj magjinë, - tha vajza.

Magjistari e vëzhgoi: xhinse të zbardhura, një bluzë... dhe ajo pamja sfiduese që personat e ndrojtur e marrin edhe atëherë kur nuk duhet. “Kam dyfishin e moshës tënde”, mendoi. Edhe me gjithë këtë e dinte se ndodhej përballë Gjysmës Tjetër të tij.

- Quhem Brida, - vazhdoi vajza. - Ju kërkoj ndjesë që nuk u prezantova. E kam pritur prej kohësh këtë moment dhe jam më tepër në ankth sesa mund ta mendoni.

- Përse do t’i mësosh sekretet e magjisë, - e pyeti ai.

- Për të gjetur përgjigjet e disa pyetjeve që lidhen me jetën time. Për të njohur fuqitë... E ndoshta për të udhëtuar në të kaluarën dhe në të ardhmen.

Nuk ishte hera e parë që dikush shkonte aty, në pyll, për ta pyetur për të gjitha këto. Një kohë kishte qenë një Mjeshtër i Traditave, i njohur dhe i respektuar. Kishte pritur dishepuj të ndryshëm, duke besuar se bota do të ndryshonte hap pas hapi, do të kishte mundur të ndryshonte ata që e rrethonin. Kishte bërë një gabim, por... jo, Mjeshtërit e Traditave nuk mund të bëjnë gabime.

- Nuk mendon se je pak si tepër e re?

- Jam njëzet vjeçe, - replikoi Brida. - Nëse do doja të mësoja baletin do të isha shumë plakë.

Magjistari i bëri shenjë, derisa ajo filloi ta ndiqte nga pas. Filluan të ecnin nëpër pyll, në heshtje. “Është e lezetshme, - mendoj burri, ndërkohë që hijet e pemëve zhvendoseshin me shpejtësi, sepse dielli pothuajse kishte arritur horizontin. - Por kam dyfishin e viteve të saj.” Çka nënkuptonte se ndoshta do të kishte vuajtur.

Brida ishte e irrituar për heshtjen e atij që ecte pranë: fraza e fundit e saj nuk kishte merituar asnjë koment nga ana e tij. Terreni i pyllit dukej me lagështirë, i mbuluar me gjethe të thata; edhe ajo i vuri re hijet që ndryshonin, sikurse vuri re edhe që mbrëmja po binte me shpejtësi. Së shpejti, do të bëhej errësirë dhe ata nuk kishin pishtar me vete.

“Duhet të kem besim tek ai, - thoshte me vete duke bërë kurajë. - Nëse jam e bindur se do të më mësojë magjinë, duhet edhe të besoj se di të më udhëheqë nëpër një pyll.”

Vazhduan të ecnin. Burri dukej se ecte pa ndonjë ide të saktë, duke u drejtuar një herë në një anë e një herë në një anë tjetër, ndryshuan drejtim, edhe kur nuk kishte ndonjë pengesë në rrugë. Më shumë se një herë erdhën përqark, duke kaluar tri-katër herë në të njëjtin vend.

“Ndoshta po më vë në provë”, mendoj vajza. Ishte e vendosur t’i shkonte deri në fund asaj eksperience, dhe mendohej të tregonte se gjithçka ç’po ndodhte - edhe vërdallisjet në të njëjtin vend - ishin tepër normale.

Kishte ardhur nga larg dhe e kishte pritur shumë këtë moment. Dublini ndodhej rreth 150 kilometra që prej aty, dhe autobusët që mbërrinin në atë fshat ishin me të vërtetë të parehatshëm dhe kishin orare nisjeje absurde. I ishte dashur të zgjohej shumë herët, të udhëtonte për rreth tri orë, si edhe të pyeste në fshat

për të, duke u shpjeguar se çfarë kërkonte nga një njeri kaq i çuditshëm. Në fund, i kishin treguar zonën në pyll, ku Magjistari kalonte ditën - por më parë dikush e kishte paralajmëruar për këtë burrë që një herë kishte tentuar të joste një vajzë të re nga fshati.

“Është një njeri interesant”, mendoi. Tani terreni ngrihej. Brida filloi të shpresonte që dielli të qëndronte edhe për pak kohë në qiell: kishte frikë se mos rrëshqiste mbi gjethet e lagura që mbulonin tokën.

- Përse do të mësosh magjinë?

Vajza u gëzua që heshtja ishte thyer. Përsëriti përgjigjen që kishte dhënë pak momente më parë.

Burri nuk u duk aspak i kënaqur.

- Ndoshta do ta njohësh, sepse është misterioze dhe okulte. Sepse jep përgjigje që shumë pak qenie njerëzore arrijnë t’i marrin përgjatë gjithë jetës së tyre. Por mbi të gjitha, sepse kthen një të kaluar romantike.

Brida nuk kundërshtoi. Nuk dinte çfarë të thoshte. Dhe e gjeti veten duke dëshiruar që ai t’i kthehej heshtjes së tij: kishte frikë të jepte një përgjigje të papëlqyeshme.

Në fund, pasi kaluan pyllin, mbërritën në majën e një mali. Atje terreni ishte shkëmbor dhe pa bimë - në fakt ishte më pak i rrëshqitshëm. Brida ndoqi hapat e Magjistarit, pa ndonjë vështirësi.

Ai ul në zonën më të ngritur dhe i kërkoi vajzës të bënte si ai.

- Në të kaluarën, kam qenë këtu me njerëz të tjerë, - tha magjistari. - Kishin ardhur të më kërkonin që t’u mësoja sekretet e Magjisë. Por, tanimë, u kam transmetuar gjithçka kam mundur t’iu mësoja: i kam kthyer njerëzimit atë që më është dhënë. Tani dua veç

të jetoj në vetmi, të ngjitem nëpër male, të kujdesem për bimët dhe të komunikoj me Zotin.

- Nuk është e vërtetë, - replikoi vajza.

- Çfarë nuk është e vërtetë? - Burri u çudit.

- Po, ndoshta do të komunikosh me Zotin. Por nuk është e vërtetë se dëshiron të jetosh në vetmi.

Brida u pendua për fjalët që tha. Kishte bërë atë pohim ashtu kot, dhe tani ishte tepër vonë për të rregulluar gabimin. Po, ndoshta ekzistonin njerëz të çilëve u pëlqente të rrinin vetëm. Ndoshta ishin gratë ato që kishin më tepër nevojë, se sa burrat, dhe jo e kundërta.

Megjithatë, kur rifilluan të flisnin, Magjistari nuk dukej i irrituar.

- Do të të bëj një pyetje, - i tha. - Duhet të më përgjigjesh absolutisht sinqerisht. Nëse më thua të vërtetën, do të të mësoj atë që kërkon. Nëse më gënjen, nuk do të mund të kthehesh kurrë këtu mbi këtë mal.

Brida lëshoi një psherëtimë lehtësuese. Bëhej fjalë vetëm për një pyetje. Nuk duhej të gënjente: vetëm kaq. Kishte menduar gjithnjë se për të pranuar një dishepull, Mjeshtrit kërkonin prova më të vështira.

Burri u ul përballë saj. Sytë e tij shkëlqenin.

- E zëmë se unë do të filloj të të mësoj gjithçka di, - tha duke e parë drejt në sy. - E zëmë se do të filloj të të tregoj universet paralele që na rrethojnë, engjëjt, shkencën e natyrës, misteret e Traditës së Diellit dhe të Traditës së Hënës. Dhe një ditë kur do të zbresësh në fshat për të blerë ushqim, do të takosh burrin e jetës tënde.

“Nuk do të di ta njoh”, mendoi ajo. Megjithatë vendosi të heshtte, tani pyetja i dukej edhe më e vështirë se sa e kishte imagjinuar.

- Ai individ përjeton të njëjtën ndjesi dhe kërkon të të afrohet. Dashuroheni. Ti vazhdon studimet me mua dhe unë të mësoj dijet e Universit gjatë ditës, ai të tregon doktrinën e Dashurisë gjatë natës. Sigurisht, do të vijë një moment në të cilin këto dy gjëra nuk do mundën më të ecin së bashku. Duhet të zgjedhësh.

Magjistari ndaloi për disa momente. Pak përpara sesa të formulonte pyetjen pati frikë nga përgjigjja e vajzës. Ardhja e saj atë pasdite, nënkuptonte fundin e një faze në jetët e të dyve. E dinte, i njihte Traditat dhe shenjat e Mjeshtërive. Kishte nevojë për atë vajzë - dhe ishte diçka reciproke. Në atë moment, vajza duhet vetëm të thoshte të vërtetën: ishte i vetmi kusht.

- Tani duhet të më përgjigjesh me sinjeritet, - tha më në fund, duke i dhënë kurajë vetes. - Do të hiqje dorë nga gjithçka që do të kishe mësuar deri në atë moment - nga të gjitha fuqitë dhe shpjegimet e mistereve që magjia mund të të ofrojë - për të ndenjur me burrin e jetës tënde?

Brida e hoqi vështrimin nga sytë e Magjistarit. Përreth saj ishin malet, pyjet e atje poshtë fshati i vogël në të cilin kishin filluar të ndizeshin dritat. Oxhaqet tymosnin, e atje pas pak familjet do të mblidheshin së bashku rreth tryezës për të ngrënë darkën. Të gjithë punonin ndershmërisht, kishin frikë nga Zoti dhe mundoheshin të ndihmonin njëri-tjetrin. Silleshin kështu, sepse e dinin çfarë ishte dashuria. Jetët e tyre ishin të deformatuara; ishin në gjendje të pranonin çdo gjë që ndodhte në Univers, mjafton të mos flisnin për Traditën e Diellit dhe Traditën e Hënës.

- Nuk shoh asnjë element konflikti në kërkimin që po bëj e në lumturinë time, - tha vajza.

- Përgjigju pyetjes sime. - Sytë e Magjistarit ishin të fiksuar në ato të Bridës. - Do të braktisje gjithçka për atë njeri?

Vajza provoi një ndjesi të fortë për të qarë. Nuk bëhej fjalë thjesht për një pyetje: ishte një zgjedhje - zgjedhja më e vështirë që një njeri mund të bëjë në jetën e tij. Brida kishte reflektuar shumë mbi çështjen. Kishte qenë një kohë kur kishte besuar se asgjë në këtë botë nuk ishte më e rëndësishme se sa vetvetja. Kishte pasur disa të fejuar: kur mendonte se e donte me të vërtetë atë që kishte në krah, ndjenja ishte zbehur menjëherë. Me ato çka kishte eksperimentuar deri tani, pa dyshim që dashuria ishte gjëja më e pakuptueshme dhe e komplikuar. Në atë moment, ishte e dashuruar me një djalë pak më të madh se vetja, që merrej me fizikë dhe e shihte botën në një mënyrë krejt të ndryshme nga ajo. Donte të besonte ende në dashuri dhe të investonte në ndjenja, edhe pse shumë herë kishte mbetur e zhgënjyer, aq sa tani nuk kishte më asnjë siguri. Në çdo rast kjo ishte edhe sfida më e madhe e jetës së saj.

Nuk donte ta shihte Magjistarin. Sytë e saj u fiksuar mbi fshatin me oxhaqe tymuese. Që prej kohëve të lashta, burrat mundoheshin të kuptonin Universin nëpërmjet dashurisë.

- Do të braktisja gjithçka, - tha më në fund.

Individi përballë saj nuk do të kuptonte kurrë se çfarë ndodh në zemrën e njerëzve. Ishte një burrë që njihte fuqinë dhe misteret e magjisë, por injoronte botën e brendshme të personave. I kishte flokët e shpupuritur, lëkurën e djegur nga dielli dhe pamjen e dikujt që është mësuar të ngjitet dhe të zbresë maleve. Kishte shumë

të ngjarë të ishte zhgënjyer nga ndjenjat e qenieve njerëzore, më tepër se një herë. Edhe ajo provonte njëfarë zhgënjimi ndaj vetes, por nuk mund të gënjente.

- Më shiko, - tha Magjistari.

Bridës i vinte turp. E megjithatë e vështroi.

- The të vërtetën. Unë do të të mësoj.

Kishte zbritur nata dhe yjet shkëlqenin në një qiell pa hënë. Në dy orët që pasuan, Brida i tregoi të gjithë jetën e saj atij të panjohuri. Sigurisht, duke treguar fakte që shpjegonin interesin e saj për magjinë - për shembull disa vizione gjatë fëmijërisë, apo parandjenja ose zëra të brendshëm - pa mundur të merrte ndonjë shpjegim prej tyre. Kishte dëshirë të dinte se çfarë ishin, vetëm kaq. Ja pse kishte frekuentuar kurse astrologjie, kursë të parashikimit të fatit me letrat tarot dhe numra.

- Këto janë vetëm disa gjuhë, - tha Magjistari. - Nuk janë të vetmet. Magjia i jep kuptim të gjitha të panjohurave të zemrës së një burri.

- Çfarë është magjia atëherë?

Ishte bërë natë. Brida vuri re se magjistari kishte kthyer kokën dhe po vështronte ngulazi qiellin, ashtu ndoshta kërkonte një përgjigje.

- Magjia është një urë, - tha më në fund. - Një urë që bashkon botën e dukshme me atë të padukshmen. Dhe të lejon të mësosh gjëra për të dyja, së bashku.

- Por... si do të mund ta kaloj këtë urë?

- Duhet të zbulosh mënyrën tënde personale për ta kaluar. Secili ka mënyrën e vet.

- Kjo është ajo për të cilën kam ardhur të kërkoj.

- Ekzistojnë dy metoda, - vazhdoi Magjistari. - Tradita e Diellit, që të mëson sekretet nëpërmjet gjërave që na rrethojnë. Dhe Tradita e Hënës, që shpalos

misteret nëpërmjet kohës, nëpërmjet njësive të burgosura në kujtesën e Kohës.

Brida e kishte kuptuar. Tradita e Diellit ishte e dallueshme atë natë, nëpër pemë, në të ftohtin që ngjitej nëpër trup, tek yjet në qiell. Ndërsa Tradita e Hënës ishte ndërtuar nga njeriu, që i rrinte përballë, në sytë e të cilit ndriçonte dituria e Njerëzve të Lashtë.

- Njoh Traditën e Hënës, - vazhdoi Magjistari, sikur t'ia kishte lexuar mendimet. Por nuk jam ekspert i riteve të saj. Jam një Mjeshtër i Traditës së Diellit.

- Më mëso Traditën e Diellit, - tha Brida me ndrojtje, sepse kishte ndjerë një lloj dhembshurie në zërin e burrit.

- Do të të mësoj gjithçka di. Megjithatë rrugëtimet e Traditës së Diellit janë të shumta. Është e rëndësishme të kesh besim në aftësitë që zotëron gjithsecili për të mësuar.

Brida nuk ishte gabuar; kishte me të vërtetë një notë butësie në zërin e Magjistarit. Edhe pse kjo duhej ta bënte të ndihej mirë, ndihej e frikësuar.

- Besoj se jam në gjendje të të mësoj Traditën e Diellit, - tha.

Burri e hoqi vështrimin nga yjet dhe e përqendroi te vajza. E dinte se ajo vajzë nuk ishte ende në gjendje të mësonte Traditën e Diellit. E megjithatë e ndiente si detyrim t'i transmetonte atë që dinte. Nganjëherë janë dishepujt ata që zgjedhin mësuesit e tyre.

- Duhet të tërheq vëmendjen tënde mbi një gjë përpara se të nis mësimet e mia, - tha. - Kur dikush e gjen vetë rrugën e tij, nuk duhet të ketë frikë. Duhet të jetë mjaft i guximshëm për të bërë hapa të gabuar.

Zhënjimet, humbjet, dështimet janë instrumente që Zoti përdor për të na treguar rrugën.

- Instrumente me të vërtetë të çuditshme, - komentoi Brida. - Shpesh i shpien njerëzit deri aty sa të heqin dorë.

Magjistari njihte arsyen pse përdorëshin, pasi kishte eksperimentuar në trup dhe në shpirt disa prej këtyre mjeteve të shenjta.

- Më mëso Traditën e Diellit, - këmbënguli vajza.

Magjistari i kërkoi Bridës të qëndronte në një faqe shkëmbore e të qetësohej.

- Nuk është e nevojshme që ti të mbyllësh sytë. Vëzhgo botën që të rrethon, dhe mundohu që të marrësh sa më shumë të jetë e mundur. Në çdo moment, përballë gjithsecilit prej nesh, Tradita e Diellit shpalos Diturinë e Përjetshme.

Brida ndoqi udhëzimet e Magjistarit, megjithëse mendoi se ai po ecte shumë shpejt.

- Ky është rregulli i parë dhe shumë i rëndësishëm, - tha burri. - Është përpunuar nga një mistik spanjoll, që kishte kuptuar domethënien e Besimit. Quhej Huan de La Kruz.

Më pas vështroi vajzën, ishte e qetë dhe plot besim. Nga thellësia e zemrës uroi që vajza të mësonte gjithçka që ai do t'i tregonte. Në fund të fundit, ajo vajzë ishte Gjysma Tjetër e tij - edhe pse ende nuk e dinte, edhe pse ishte tepër e re dhe dukej e magjepsur nga gjërat dhe njerëzit e kësaj bote.

Në errësirë, Brida ndoqi ato që i tha Magjistari, i cili ishte drejtuar nga pylli dhe po zhdukej mes pemëve që ndodheshin në të majtë të tij. Ndjeu një lloj frike nga mendimi se kishte mbetur vetëm në atë vend; u mundua të qetësohej. Ky ishte mësimi i parë, dhe nuk mund të shfaqte shenja nervozizmi.

“Më ka pranuar si dishepull. Nuk duhet ta zhgënjej.”

Ishte e kënaqur me veten, në të njëjtën kohë edhe e çuditur nga shpejtësia me të cilën kishte ndodhur gjithçka. Por nuk kishte dyshuar kurrë në aftësitë e veta - ishte krenare, pothuajse aq sa edhe arsyeja që e kishte çuar aty. Ishte e sigurt se nga ndonjë cep i shkëmbit, Magjistari ishte duke vëzhguar veprimet e saj, për të kuptuar nëse ajo ishte në gjendje për të nxënë mësimin e parë të magjisë. Burri kishte folur për kurajë, edhe pse ajo ndiente një lloj frike - nga thellësia e mendjes së saj filluan të shfaqeshin disa imazhe gjarpërinjsh e akrepash të fshehur nën gurë - ajo duhej të tregohej e guximshme. Ai do të kthehej pas pak për të filluar mësimet e para.

- Jam një grua e fortë dhe e vendosur, - përsëriti me zë të ulët. Duhej të ndihej e privilegjuar për faktin që ndodhej aty, me atë burrë që personat e adhuronin ose ia kishin frikën. Me sytë e mendjes, pa të gjithë pasditen

që kishin kaluar të dy, kujtoi momentin kur kishte ndjerë një lloj butësie në zërin e tij. “Ka shumë mundësi që më sheh si një grua interesante. Mbase do të bëjë edhe dashuri me mua.” Nuk do të kishte qenë eksperiencë e papëlqyeshme, kishte diçka të çuditshme në sytë e atij individi.

“Çfarë mendimesh idiote!” Ajo ishte aty për të kërkuar diçka tepër konkrete - një rrugëtim njohurish - dhe papritur mendoi si një grua. Sigurisht për të përzënë ato ide; në atë moment, vuri re se kishte kaluar shumë kohë që kur magjistari e kishte lënë vetëm.

Filloi të ndiente se po e pushtonte paniku; fama që e shoqëronte atë burrë ishte shumë paradoksale. Disa thoshin se bëhej fjalë për mjeshterin më të përgatitur e të fuqishëm që kishin njohur, në gjendje të ndryshonte drejtimin e erës, e të shpërbënte retë vetëm me forcën e mendimit. Ashtu, si shumica e njerëzve, edhe Brida ishte magjepsur nga të tillë gjeni.

Ndërsa të tjerë - njerëz që frekuentonin botën e magjisë, kursë dhe leksione si të sajat - konfirmonin se bëhej fjalë për një “magjistar të zi”, për një individ që kishte shkatërruar një burrë në saje të fuqive të veta, sepse ishte dashuruar me femrën e tij. Ishte ky motivi që, meqenëse ishte një Mjeshtër, ishte dënues të endej në vetmi nëpër pyje.

“Ndoshta vetmia i ka paraprirë çmendurisë së tij”, tha Brida, dhe filloi të ndiente sërish mornicat e panikut. Edhe pse në moshë të re, njihte shumë mirë dëmet që mund të shkaktonte vetmia te njerëzit, sidomos kur afrohej pleqëria. I kishte ndodhur të takonte njerëz që

kishin humbur dëshirën për të jetuar, sepse nuk mundeshin më të luftonin kundër vetmisë, e kishin përfunduar marioneta të saj. Për më tepër ishin njerëz që e shihnin botën si pa dinjitet dhe krenari, që e harxhonin paraditen dhe pasditen duke folur për gabimet e të tjerëve. Ishin bura dhe gra që vetmia i kishte kthyer në gjyqtarë të botës, vendimet e të cilëve i shpaloseshin katër erërave, në përfitim të atyre që donin t'i dëgjonin. Ndoshta Magjistari ishte çmendur nga vetmia.

Papritur, një zhurmë më e fortë e bëri të hidhej përpjetë, zemra filloi t'i rrihte si e çmendur. Çdo gjurmë e qetësisë së mëparshme ishte zhdukur. Vështroi përreth, por nuk mundi të dallonte gjë. Iu duk se një valë terrori shpërtheu nga stomaku dhe u shpërnda në të gjithë trupin.

“Duhet ta kontrolloj veten”, mendoi, por ishte e pamundur. Vizionet e gjarpërinjve dhe të akrepave, si dhe fantazmat e fëmijërisë filluan t'i çoheshin para syve. Ishte shumë e frikësuar për të mbajtur veten nën kontroll. Iu shfaq një tjetër imazh: një shtrigan i fuqishëm, i lidhur nga një pakt demonësh, që po ofronte jetën e vet në holokaust.

- Ku je? - bërtiti më në fund. Tani nuk donte t'i bënte më përshtypje njeriu. Dëshironte vetëm të ikte prej aty.

Nuk mori asnjë përgjigje.

- Dua të ikim që këtu! Më ndihmo!

Asgjë: vetëm pylli me zhurmat e tij të çuditshme. Brida u ndje e mbytur nga frika, dhe mendoi se do të humbte ndjenjat. Ishte diçka që nuk mund t'ia lejonte vetes; tani që ishte e sigurt se tjetri ishte larguar, një humbje ndjenjash do të kishte qenë gjëja më e keqe. Duhej të përpiqej të mbante veten nën kontroll.

Ky mendim bëri që të zbulonte brenda vetes disa forca që ishin ende duke luftuar me panikun. “Nuk mund të vazhdoj të bërtas”, i tha vetes. Ndoshta të bërtiturat e saj do të kishin tërhequr vëmendjen e burrave të tjerë që jetonin në pyll - dhe burrat që mund të jetojnë në ato vise mund të jenë më të rrezikshëm sesa kafshët e egra.

- Unë kam besim, - filloi të përsëriste me zë të ulët. - Kam besim te Zoti, besim tek Engjëlli im Mbrojtës, që më ka sjellë deri këtu dhe tani është pranë meje. Nuk di ta shpjegoj se si është e mundur kjo, por e di që ai është pranë meje. Nuk do të më pengojë asnjë gur.

Kjo frazë e fundit i përkiste një psalmi të vjetër, të mësuar në fëmijëri, që nuk e sillte në mend që prej shumë vitesh. Ia kishte mësuar gjyshja, vdekur pak kohë më parë. Në atë moment, do të donte ta kishte pranë: menjëherë ndjeu një prani miqësore.

Filloi të kuptonte se ekzistonte një ndryshim i madh midis rrezikut dhe frikës.

“Ajo çka prehet në strofullin e të Madhërishmit...” psalmi fillonte kështu. Brida vuri re se e kujtonte të gjithin, fjalë pas fjale, sikur gjyshja po ia recitonte në atë moment. Recitoi një fragment të gjatë, pa bërë asnjë gabim dhe frika filloi të qetësohej. Në atë moment nuk kishte zgjedhje tjetër: të besonte te Zoti dhe në Engjëllin Mbrojtës, ose të dëshpërohej.

Ndjeu një prani mbrojtëse. “Duhet të besoj te kjo prani. Nuk di ta shpjegoj, por ekziston. E do të më rrijë pranë gjithë natën: në fakt vetë nuk di të iki prej këtu.”

Që fëmijë, i ndodhte të zgjohej në mes të natës e frikësuar. Atëherë babai e shoqëronte te dritarja dhe i tregonte qytetin ku jetonin. I fliste për rojet e natës, për

shpërndarësin e qumështit që punonte natën, për bukëpjekësin që përgatiste bukët. I thoshte këto për të përzënë përbindëshat që kishin pushtuar errësirën e saj e për t'i zëvendësuar me njerëz që punonin natën.

- Nata është një pjesë e ditës, - pohonte ajo.

Po, nata ishte vetëm një pjesë e ditës. Ashtu si ndihej ajo e mbrojtur nga drita, duhet të dinte t'i kënaqej edhe mbrojtjes së frikshme të errësirës, e cila e shtynte në ndjelljen e një prezençe miqësore. Duhet të kishte siguri te vetja. Dhe kjo siguri te vetja quhej Besim. Asnjëri nuk do mundej ta kuptonte plotësisht Besimin. Besimi ishte pikërisht çka po ndiente tani: një zhytje në një natë të errët si ajo pa asnjë lloj shpjegimi. Ekzistonte, vetëm sepse besonte te vetja. Ishte diçka identike si mrekullitë, që nuk kishin asnjë lloj qartësie, por ndodhin veç për ata që i besojnë.

- Ai më foli për mësimin e parë, - tha Brida, papritur, tani po e kuptonte. Prania mbrojtëse ishte aty, sepse ajo besonte në të. Filloi të ndiente lodhje pas gjithë atyre orëve të tensionuara. Provoi të çlodhej dhe u ndje më e mbrojtur minutë pas minute.

Kishte besim. Besimi nuk do të kishte lejuar që pylli të mbushej sërish me gjarpërinj dhe akrepa: kishte mbajtur zgjuar Engjëllin e saj Mbrojtës për ta ruajtur.

U mbështet me shpinë te shkëmbi dhe dalëngadalë ra në gjumë.

Kur u zgjua, ishte bërë ditë dhe një diell i shkëlqyer mbulonte me dritë e ngjyra çdo gjë që e rrethonte. Ndiante ftohtë dhe rrobat i kishte të ndotura por qenia e saj ishte në ngazëllim. Kishte kaluar një natë të tërë e vetme, në mes të një pylli.

Me sy kërkoi Magjistarin, por e dinte që ishte një veprim i kotë: kishte shumë mundësi që ai endej nëpër pyje, duke u munduar “të komunikonte me Zotin” - e ndoshta ishte duke pyetur veten nëse vajza e mbrëmjes së kaluar ishte treguar aq e guximshme sa të mësonte leksionin e parë të Traditës së Diellit.

- Kam mësuar diçka mbi Natën e Errët, - deklaroi Brida, duke u drejtuar nga pylli që tashmë ishte i heshtur. - Kam mësuar që kërkimi i Zotit është një Natë e Errët. Edhe Besimi është një Natë e Errët. Sigurisht, nuk është ndonjë çudi e madhe. Për njeriun çdo ditë është një Natë e Errët. Asnjëri nuk e di se çfarë do të ndodhë në momentin pasues, e megjithatë të gjithë ecin para. Sepse kanë Besim.

Ose, ndoshta, sepse nuk njohin misterin që ndodhet te sekonda pasardhëse. Në çdo rast nuk kishte shumë rëndësi: ajo që kishte vlerë ishte ndërgjegjësimi për atë që kishte mësuar.

Që çdo moment në jetë është një akt besimi.

Që ajo mund të mbushte gjithçka me gjarpërinj dhe akrepa, ose me një forcë mbrojtëse.

Që besimi nuk kishte shpjegim. Ishte një Natë e Errët. Dhe ajo priste vetëm vendimin për ta pranuar.

Vajza pa orën: po bëhej vonë. Duhej të merrte autobusin, të udhëtonte për tri orë dhe të gjente një shpjegim bindës për të fejuarin: ai nuk do ta besonte kurrë që vajza kishte kaluar një natë të tërë në pyll, vetëm.

- Tradita e Diellit është me të vërtetë e vështirë! - bërtiti, duke u kthyer sërish nga pylli. - Unë duhet të jem Mësuesja e vetes dhe kjo ishte diçka që nuk e prisja!

Vështroi fshatin aty poshtë, kaloi me mend rrugën e kthimit përmes pyllit dhe nisi të ecte. Por u kthye edhe një herë nga shkëmbi.

- Dua të të them diçka, - bërtiti me zë të lirë dhe të gëzueshëm. - Je një burrë jashtëzakonisht interesant.

I mbështetur pas trungut të një peme të vjetër, Magjistari pa vajzën të zhdukej mes pemëve të pyllit. E kishte ndjerë frikën e saj, si edhe kishte dëgjuar të bërtiturat e saj gjatë natës. Në një çast kishte menduar t'i afrohej, ta përqafonte, ta mbronte nga terrori që po e mbyste, t'i thoshte se kjo lloj sfide nuk ishte për të.

Tani ishte i lumtur që nuk e kishte bërë. Dhe krenar që ajo vajzë, me gjithë pështjellimin e rinisë së saj, ishte Gjysma Tjetër e tij.

Në qendër të Dublinit ishte një librari e specializuar për traktatet kulte, ndër më të rrallat e të veçanta. Është një librari që nuk ka bërë kurrë reklamë në revista apo gazeta - klientët e saj vijnë nga tregimet e frekuentuesve të tjerë, dhe librashitësi është i kënaqur me këtë, në këtë mënyrë ai ka një publik të kujdesshëm dhe të përzgjedhur.

Në çdo kohë, libreria është e mbushur. Pasi kishte dëgjuar të flitej shumë, Brida kishte marrë adresën nga një prej mësuesve të saj të kursit mbi udhëtimet qiellore, që vazhdonte ta frekuentonte. Ishte avitur një pasdite në librari, pas pune, dhe kishte mbetur e mrekulluar.

Që prej asaj kohe, sa herë që mundej, shkonte dhe u hidhte një sy librave, vetëm i shihte - sepse ishin të gjitha volume të rëndësishme me një çmim mjaft të shtrenjtë. Vetëm i shfletonte dhe përqendrohej te dizenjot dhe simbolet që kishin disa prej tyre, me intuitën e saj ndiente vibracione që çliroheshin nga ato grumbullime të mëdha diturish. Pas eksperiencës me Magjistarin, ishte bërë më e kujdeshme. Në disa raste ndiente një lloj boshllëku ndaj vetes, sepse merrte pjesë vetëm në ato gjëra që arrinte t'i kuptonte. E dinte se po humbiste diçka të rëndësishme në këtë jetë, sepse vetëm duke u

përballur me këto mistere, mund të përfitonte nga përsëritja e eksperiencave vendimtare. Ajo nuk zotëronte kurajën e nevojshme për të ndryshuar. Duhej vetëm të shquante rrugëtimin e saj: tashmë që njihje Natën e Errët, e dinte që nuk dëshironte ta rikalonte.

Megjithatë, këtë herë u ndje e pakënaqur nga vetja, i dukej e pamundur të shtyhej përtej limiteve të saj.

Librat ishin strehët më të sigurtë. Mbi ato raftete ishin botimet e pakteve të lidhura qindra vite më parë - ishin shumë pak ata të cilët tentonin të bënin një ripërpunim të tyre, apo të interpretonin botime të kësaj fushe. Dituria okulte dukej se e kishte fillimin e saj në ato faqe, e shpërqendruar, e largët dhe e munguar, e qeshur nga përpjekjet e qenieve njerëzore që mundoheshin t'i zgjonin brez pas brezi.

Përveç librave, Brida kishte një tjetër motiv të rëndësishëm për të shkuar në atë librari: harxhonte kohë duke vëzhguar se kush e vizitonte. Në disa raste, ndërsa bënte sikur shfletonte pakte të rëndësishme alkimie, sytë e saj ndalonin mbi njerëzit - burra dhe gra, zakonisht më të vjetër se ajo në moshë, që dinin me ekzaktësi se çfarë donin dhe që drejtoheshin gjithmonë te raftet e duhura. Mendohej t'i përfytyronte në të përditshmen e tyre. Disa herë i dukeshin si të ditur, të zotë për të zgjuar ato forca dhe atë fuqi që të vdekshmit e zakonshëm i injoronin, e ngandonjëherë i dukeshin si individë të dëshpëruar që mundoheshin të gjenin ndonjë përgjigje tashmë të humbur në kohë - pa të cilat ekzistenca nuk do të kishte kuptim.

Kishte vënë re se klientët më të zellshëm ishin ata që zakonisht ndaleshin dhe flisnin me librashitësin. Flisnin për gjëra të çuditshme, si për fazat e hënës,

zotërimin e disa lloje gurësh, si edhe germëzimin e saktë të disa termave ritualesh.

Një pasdite, Brida gjeti kurajën të sillej në atë mënyrë. Duke qenë se në punë nuk i ishte dashur të përballej më ndonjë problem, mendoi se do të kishte qenë me vend të përfitonte nga dita e saj me fat.

- Di se ekzistojnë vëllazëri sekrete, - tha duke menduar se ishte një fillim i mbarë për një bashkëbisedim. Po, ajo “dinte” diçka rreth kësaj teme.

Por librashitësi vetëm sa ngriti kokën nga llogaritë e tij dhe e pa vajzën me një vështrim budallai.

- Kam njohur Magjistarin e Folkut, - shtoi Brida, me shumë turp, pa ditur si të vazhdonte më tej. - Më ka treguar mbi Natën e Errët, e më ka thënë që rruga drejt diturisë ka të bëjë me faktin se nuk duhet të kesh frikë të gabosh.

Në këtë pikë, vuri re se burri filloi t’i kushtonte më tepër vëmendje fjalëve të saj. Nëse Magjistari i kishte mësuar diçka, me siguri ajo duhet të ishte një person i veçantë.

- Ti e di se çfarë është udhëtimi nëpër Natën e Errët, atëherë pse kërkon nëpër libra? - tha librashitësi më në fund. Brida kuptoi se përmendja e Magjistarit, nuk kishte qenë një ide e mirë.

- Sepse nuk është ajo mënyra me të cilën dua të mësoj, - ia ktheu ajo.

Burri vazhdonte t’i mbante sytë ngulur mbi vajzën që kishte përpara tij. Kjo vajzë zotëron një Dhunti. Megjithatë ishte shumë e çuditshme që vetëm për këtë gjë Magjistari i Folkut i kishte kushtuar vëmendje të madhe. Duhet të kishte diçka tjetër. Dakord, mund të

bëhej fjalë edhe për ndonjë gënjeshtër, por ajo i kishte përmendur Natën e Errët.

- Të kam parë shpesh të vërdallisesh këtu, - tha. - Hyn, shfleton qindra libra dhe nuk blen asnjëherë.

- Janë tepër të shtrenjtë, - ia ktheu Brida, duke ndjerë që burri dëshironte të vazhdonte bisedën. - Megjithatë kam lexuar libra të tjerë, me tema të ndryshme, dhe kam frekuentuar disa kurse.

Tha emrat e mësuesve: ndoshta librashitësi do të mbetej i shastisur.

Sërish, rezultati i doli i kundërt nga ai që priste. Burri e ndërpreu dhe shkoi të merrej me një klient, që donte të dinte nëse kishte mbërritur kalendari i pozicioneve planetare të njëqind viteve të ardhshme.

Librashitësi kontrolloi një mori pakosh të vendosura poshtë banakut. Brida vuri re se mbi kapakët e tyre vulat ishin nga vende të ndryshme të botës.

Vajza ndihej gjithnjë e më shumë nervoze: kuraja e fillimit tashmë ishte zbehur. Iu desh të priste që klienti të kontrollonte librin, të paguante, të merrte kusurin dhe të dilte, që librashitësi t'i kushtohej sërish asaj.

- Nuk di si të vazhdoj më tej, - tha Brida. Fytyra e saj filloi të skuqej.

- Cila është ajo gjë që di ta bësh më mirë, - e pyeti burri.

- Të ndjek atë që besoj. - Nuk dinte përgjigje tjetër. Brida jetonte duke ndjekur atë që besonte.

Problemi ishte se çdo ditë besonte në gjëra të ndryshme.

Librashitësi i shkroi një emër në një fletë nga të bllokut të llogarive. E grisoi dhe e mbajti në dorë.

- Do të të jap një adresë, - tha. - Ka qenë një kohë kur njerëzit i pranonin eksperiencat magjike si elementë

natyralë. Në atë kohë nuk ekzistonin as klerikët. Dhe askush nuk shkonte në kërkim të sekreteve okulte.

Brida nuk e kuptoi nëse kjo që po thoshte, ishte diçka që i referohej vetë atij.

- A e di se çfarë është magjia? - e pyeti burri.

- Është një urë, midis botës së dukshme dhe asaj të padukshme.

Librashitësi i dha fletushkën - një numër telefoni dhe një emër: "Wicca".

Me një gjest të shpejtë, Brida e mori duke falënderuar dhe nxitoi të dilte. Në hyrje u kthye.

- Di edhe se magjia flet gjuhë të ndryshme. Edhe gjuhën e atyre librave që ngjajnë si të rezervuar dhe okulte, por që janë bujarë dhe të disponueshëm.

I dërgoi një puthje dhe u zhduk nga porta. Burri i braktisi llogaritë e veta dhe vështroi dyqanin. "Ka qenë Magjistari i Folkut ai që ia ka mësuar këtë", mendoi. Për aq sa kishte rëndësi, një Dhunti nuk ishte e mjaftueshme për të zgjuar interesin e atij individit: duhet të kishte një motiv tjetër. Wicca duhet të dinte si ta zbulonte.

Tashmë kishte ardhur ora e mbylljes. Librashitësi kishte vënë re se klientët e librarisë së tij kishin filluar të ndryshonin: ishin më të rinj, ashtu si konfirmonin edhe traktatet e vjetra që grumbulloheshin rreth e përqark rafteve. Më në fund, gjërat po ktheheshin në vendin nga ku ishin nisur.

Pallati antik gjendej në qendër të qytetit, në një zonë që sot frekuentohej vetëm nga turistët në kërkim të romantizmit të shekullit të kaluar. Bridës i ishte dashur të priste një javë përpara se Wicca të vendoste ta priste, dhe tani ishte aty përballë një ndërtese gri e të mistershme, duke u munduar të përmbante emocionet. Ai lloj ndërtimi hynte përsosmërisht në idenë që kishte krijuar gjatë kërkimit; ishte pikërisht në një vend si ata ku jetonin frekuentuesit e librarisë.

Në pallat nuk kishte ashensor. I ngjiti shkallët ngadalë, për të mos mbërritur në destinacion duke iu marrë fryma. I ra ziles së portës së vetme që iu shfaq në katin e tretë.

Një qen lehu që brenda apartamentit. Pas disa momentesh, një grua e dobët, e veshur mirë e me një pamje të ashpër, ia hapi derën.

- Jam personi që ju telefoni, - tha Brida.

Me një gjest, Wicca e ftoi brenda. Vajza u gjend në një sallon krejtësisht të bardhë, me vepra të artit modern nëpër mure e disa prej tyre mbi tavolinë. Edhe grilat ishin të bardha dhe ndihmonin të thyhej drita e Diellit: ambienti ishte ndarë në disa zona, një tavolinë buke dhe një bibliotekë plot me libra - gjithçka dukej e ndarë në mënyrë harmonike. Dukej qartë që ajo hapësirë ishte

rregulluar me shumë shije: Bridës iu shfaqën revistat e arkitekturës, që ajo shfletonte në pikat e shitjes së gazetave.

“Duhet të jenë të gjitha të kushtueshme”, ky qe mendimi i vetëm që i kaloi në mendje.

Wicca e shoqëroi vajzën përmes njërit prej ambienteve të sallonit gjigand, që përmbante dy poltrona lëkure me dizeno italiane. Mes tyre, ishte një tryezë xhami me bazament inoksi.

- Je shumë e re, - tha Wicca pas disa çastesh.

Nuk ishte e nevojshme të bëje krahasime me vallëzimin apo ndonjë gjë tjetër. E kështu Brida ndenji në heshtje, duke pritur komentin pasardhës. U mundua të hidhte hipoteza për lidhjen mes atij ambienti jashtëzakonisht modern dhe pallatit antik. Ideja e saj romantike në kërkim të diturisë iu zhduk sërish.

- Më telefonoi... - tha Wicca. Dhe Brida kuptoi se bëhej fjalë për librashitësin.

- Kam ardhur në kërkim të një Mësuesi. Dua të mësoj rrugën e magjisë.

Pronarja e shtëpisë vështroi vajzën. Në fakt, ajo zotëronte një Dhunti. Megjithatë duhet të zbulonte përse Magjistari i Folkut ishte interesuar kaq shumë për të. Vetëm Dhuntia nuk ishte e mjaftueshme. Nëse ajo vajzë do të ishte në fillimet e rrugës së Magjisë, mund të mbetej i shtangur nga qartësia se si manifestonte Dhuntia. Por kishte eksperimentuar mjaftueshëm për të ditur që çdo person kishte një Dhunti: tashmë ishte në gjendje të dallonte kurthe të tilla.

Wicca u ngrit, u afrua te biblioteka dhe mori tufën me letrat e saj të preferuara.

- Di si t'i përdorësh? - pyeti.

Brida pohoi. Edhe pse kishte ndjekur kurse për letrat dhe e dinte që gruaja mbante në dorë një tufë tarotësh të përbëra nga 78 arkanë. Kishte marrë disa mësimë se si t'i hapte letrat dhe u kënaq që iu dha mundësia të shpaloste njohuritë e saj.

Por gruaja i mbajti letrat për vete. I përzjeu dhe i hapi mbi tavolinën e xhamit, me figura të vendosura lart. Ndenji duke i vështruar. Nuk ishte hapje logjike: Bridës i dukeshin tepër të paorganizuara - me siguri ishte ndonjë metodë që nuk e kishte mësuar në kurset e saj. Pastaj Wicca shqiptoi disa fjalë në një gjuhë të çuditshme dhe i ktheu letrat përmbys përveç njëjës. Ishte arkani numër 23. Mbreti i shkopinjve.

- Një mbrojtje e vërtetë, - foli. - Nga një burrë i fortë dhe i fuqishëm, me flokë të zeza.

I fejuari i saj nuk ishte as i fortë dhe as i fuqishëm. Magjistari i kishte flokët me thinja.

- Mos mendo për aspektin fizik, - i tha e zonja e shtëpisë, sikur të kishte lexuar mendimet e saj. - Mendo për Gjysmën Tjetër.

- Çfarë është Gjysma Tjetër? - Brida ishte habitur nga gruaja që kishte përballë. I impononte një respekt misterioz, një ndjenjë ndryshe nga ajo që kishte provuar nga prania e Magjistarit apo librashitësit.

Wicca nuk iu përgjigj pyetjes. Sërish i përzjeu letrat dhe i shpërndau në mënyrë të çrregullt mbi tavolinë, këtë radhë figurat ishin të përmbysura. Letra që ishte në mes të asaj rrëmuje ishte arkani me numër 11. Forca. Një grua që shqyen nofullën e një luani.

Wicca mori letrën dhe i kërkoi që ta mbante. Brida e shtrëngoi: nuk dinte çfarë të bënte.

- Në mishërimet e tjera, ana jote më e fortë gjithmonë ka qenë ajo femërore, - tha e zonja e shtëpisë.

- Çfarë është Gjysma Tjetër? - këmbënguli Brida. Ishte hera e parë që e sfidonte atë grua. Megjithatë bëhej fjalë për një gjest të mbushur me ndrojtje.

Për një moment Wicca qëndroi në heshtje. Një dyshim i kaloi nëpër mendje: që Magjistari nuk i kishte mësuar asaj vajze asgjë për Gjysmën Tjetër. “Budallallëqe”, i tha vetes, duke e dëbuar atë mendim nga mendja.

- Gjysma Tjetër është gjëja e parë që mësohet kur do të mësosh Traditën e Hënës, - iu përgjigj. - Vetëm domethënia e Gjysmës Tjetër të lë të kuptosh se si njohuritë mund të transmetohen nëpërmjet Kohës, - i shpjegoi ajo.

Brida mbeti në heshtje, por e mbushur me ankth.

- Ne jemi të përjetshëm, sepse jemi manifestime të Zotit, - tha Wicca. - Ja përse kalojmë shumë jetë e shumë vdekje, dalim nga një pikë që nuk e di askush dhe drejtohem drejt një tjetër pike të panjohur. Duhet të mësohesh më faktin se, në magji, shumë gjëra nuk janë shpjeguar - apo do të shpjegohen - kurrë. Zoti vendosi të bënte gjëra të rëndësishme në një mënyrë të caktuar, por arsyeja se pse reagon në këtë mënyrë është një sekret që vetëm Ai e di.

“Nata e Errët e Besimit”, mendoi Brida. Ishte edhe në Traditën e Hënës.

- Në të gjitha rastet, kjo gjë ndodh, - vazhdoi gruaja. - Dhe kur burrat mendojnë për rimishërimin, ndeshen gjithmonë me një pyetje: nëse në fillim kishte pak qenie njerëzore mbi faqen e Tokës e tani ka shumë, nga vijnë gjithë këto qenie të tjera?

Brida mbajti frymën: bëhej fjalë për një pyetje që ia kishte bërë disa herë vetes.

- Përgjigjja është e thjeshtë - tha Wicca, pasi kishte shijuar për disa çaste ankthin e vajzës. - Në disa rimishërime ne ndahemi, tamam si kristalet dhe yjet, qelizat dhe bimët, edhe qeniet tona ndahen. Qenia jonë ndahet në dy, dhe çdonjëra prej tyre ndahet në dy të tjera... e kështu pas disa brezash, secili prej nesh gjendej duke populluar pjesë të Tokës.

- Por cila pjesë është e ndërgjegjshme për atë çka është? Njëra, apo të gjitha? - pyeti Brida. Kishte në mendje shumë pyetje, por donte të sqarohet me radhë për të gjitha: për momentin, kjo pyetje i dukej më e rëndësishmja.

- Nuk bëjmë pjesë tek ajo që alkimistët e quajnë *Anima Mundi*, Qenia e Botës. - tha Wicca, pa iu përgjigjur direkt Bridës. - Në të vërtetë, nëse *Anima Mundi* vetëm do të të ndahej, do të dobësohej gjithnjë e më shumë, pavarësisht shpërndarjes dhe shumëfishimit. Ja përse, në të njëjtën kohë që qenia jonë ndahet, ajo dhe ribashkohet. Dhe ky bashkim quhet Dashuri. Qenia e origjinës gjithmonë është gjysmë mashkull e gjysmë femër. Gjithçka pohohet edhe nga Libri i Gjenezës: qenia e Adamit u nda, dhe Eva lindi nga brendësia e tij.

Papritur Wicca ndaloi së foluri dhe qëndroi duke vështruar arkanët e shpërndarë mbi tavolinë.

- Janë shumë letra - vazhdoi më tej, - por të gjitha i përkasin të njëjtës tufë letrash. Për të kuptuar mesazhin e tyre, kemi nevojë për secilën prej tyre, gjithsecila është njëlloj e rëndësishme. Dhe kjo vlen edhe për qeniet. Të gjithë qeniet njerëzore janë të lidhura mes tyre, tamam si arkanët e kësaj tufe letrash. Në çdo jetë kemi

detyrimin misterioz të gjejmë njëherë nga këta Gjysma. Dashuria Supreme, ajo që i ka ndarë, është ajo dashuri që do t'i lidhë sërisht.

- E si mund ta kuptoj se cila është Gjysma Tjetër e imja? - Ja një nga pyetjet më të rëndësishme që Brida kishte bërë gjatë gjithë ekzistencës së saj.

Wicca buzëqeshi. E kishte bërë edhe ajo atë pyetje, me të njëjtin padurim si të vajzës. Ishte e mundur të identifikojë Gjysmën Tjetër nga ndriçimi i syve: që prej kohëve të lashta kjo kishte qenë mënyra që njerëzit njihnin Dashurinë e vërtetë. Por në Traditën e Hënës ekzistonte një mënyrë tjetër: një lloj vizioni që shfaqte një pikë të shndritshme mbi shpatullën e majtë të Gjysmës Tjetër. Megjithatë nuk kishte për t'ia thënë asnjë nga të dyja mënyrat për momentin: ndoshta vajza do të mundej t'i mësonte vetë se si të shihte pikën e shndritshme, ose ndoshta jo. Shumë shpejt do ta merrte vesh.

- Duke marrë mbi supë rreziqe, - tha ajo. - Rrezikun e dështimit, të zhgënjimit, por mos rresht kurrë të kërkosh Dashurinë. Kush kërkon, gjen!

Brida kujtoi se duke iu referuar rrugës së magjisë, Magjistari kishte thënë diçka të ngjashme. Ndoshta bëhet fjalë për të njëjtën gjë, mendoi.

E zonja e shtëpisë filloi të mbledhte letrat e shpërndara në tavolinë dhe Brida kuptoi që takimi kishte mbaruar. Por ajo kishte një pyetje për të bërë.

- A mund të takojmë më shumë se një Gjysmë Tjetër tonën, gjatë një jete?

"Po, - mendoi Wicca me një lloj hidhërimi. Dhe kur kjo ndodh, zemra gjendet në mëdyshje - dhe rezultati është dhimbje dhe vuajtje. - Po, është e mundur të takosh

tre ose katër Gjysma, sepse ne jemi shumë dhe të shpërndarë.” Ajo vajzë po i bënte pyetjet e duhura, por duhej t’i përvidhej asaj.

- Ka vetëm një esencë Krijimi, - tha. - Dhe quhet Dashuri. Dashuria është forca që na ribashkon për të kaluar eksperiencat e shpërndara në shumë jetë dhe në shumë vende të botës. Duhet të tregohemi të përgjegjshëm për të gjithë Tokën edhe pse injorojmë faktin se nga vijmë Gjysmat e Tjera me të cilat kemi qenë që në kohët e lashta. Nëse do të qëndrojnë mirë, do të jemi të lumtur - nëse do të jenë keq - edhe pse pa vetëdije, do të vuajmë një pjesë të dhimbjes së tyre. Por mbi të gjitha, ne kemi detyrimin të rigjendemi, të paktën një herë, gjatë çdo rimishërimi me Gjysmën Tjetër, sigurisht, do ta rigjejmë gjatë udhëtimit tonë të gjatë, ndoshta vetëm për një moment të vetëm. Në çdo rast, ato momente do të konfigurojnë një dashuri kaq të zjarrtë sa për të justifikuar pjesën tjetër të ekzistencës sonë.

Në kuzhinë lehu qeni. Wicca mbaroi së mbledhuri tarotët nga tavolina dhe pa edhe një herë Bridën.

- Natyrisht ka shumë mundësi që Gjysma Tjetër e jona do të vazhdojë rrugën e vet: ndodh kur refuzojmë ta pranojmë, ose nuk e vëmë re praninë e saj, në këtë rast, do të kemi nevojë për një rimishërim tjetër për ta ritakuar dhe për t’u ribashkuar me të. Për këtë, për shkak të egoizmit tonë, do të jemi të dënuar me mallkimin më të keq që qeniet njerëzore kanë shpikur për veten e tyre: me vetminë.

Wicca u çua dhe shoqëroi Bridën te porta.

- Megjithatë, nuk është se ke ardhur këtu për të mësuar diçka për Gjysmën Tjetër, - tha gruaja para se të

ndareshin. - Ti zotëron një Dhunti, dhe kur ta kuptoj se përse bëhet fjalë, do të të udhëheq gjatë zbulimit të Traditës së Hënës.

Brida u ndje një person i veçantë. Kishte me të vërtetë nevojë për ndjesi të tilla: ajo grua i impononte një respekt që pak persona ia kishin përcjellë.

- Do të përpiqem. Unë dua ta mësoj Traditën e Hënës.

- Kujdes, atëherë, - tha Wicca me ton të ashpër. - Duke nisur që sot, çdo ditë, në një orë të caktuar që do ta zgjedhësh vetë, duhet të rrish vetëm dhe të shpërndash mbi tavolinë një tufë tarotësh. Duhet t'i besosh shpërndarjes rastësore, pa u munduar të kuptosh. Duhet të mjaftohesh vetëm me shpërndarjen e letrave. Me kalimin e kohës do të të mësojnë atë çfarë ke nevojë të dish në ato momente.

“Është pothuajse identike me Traditën e Diellit: sërish unë që mësoj veten”, mendoi Brida, ndërsa zbriste shkallët. Vetëm kur ishte në autobus, u kujtua se gruaja foli për një Dhunti. Për këtë do ta pyeste në takimin e ardhshëm.

Për një javë, Brida i kushtoi një gjysmë ore në ditë shpërndarjes së letrave në tavolinën e sallonit. Zakonisht, flinte në orën dhjetë të mbrëmjes dhe vinte zilen e orës në një të natës. Çohej, përgatiste shpejt një kafe dhe merrej me shpërndarjen e tarotëve, duke u munduar të interpretonte gjuhën e tyre okulte.

E përjetoi natën e parë me shume emocion. Ishte e bindur se Wicca i kishte treguar një lloj rituali sekret dhe mundohej që letrat të shpërndareshin ashtu si kishte bërë gruaja: ishte e sigurt që në fund do të shfaqeshin mesazhet okulte. Gjatë gjysmë ore ushtrimi nuk ndodhi asgjë e veçantë, veç disa vizioneve që i vinin nga imagjinata e saj.

Brida e ripërsëriti ushtrimin natën pasardhëse. Wicca i kishte thënë që letrat do t'i tregonin historinë e saj: nisur nga ajo që kishte mësuar në kurse të ndryshme, duhet të bëhej fjalë për një histori të lashtë në të cilën njerëzit tregonin sekretet e origjinës së diturive.

“Figurat duken shumë të thjeshta”, mendoi. Një grua që shqyente nofullën e një luani, një karrocë që tërhiqej nga dy qenie misterioze, një burrë me një tavolinë përpara, të mbushur me gjëra. Brida kishte kuptuar se ajo tufë me letra ishte një libër - një libër në të cilin Dituria e Shenjtë kishte vënë re ndryshimet e para

thelbësore të njeriut gjatë rrugës së tij të jetës. Por, megjithëse njerëzit kujtonin më lehtë veset se virtytet, autori i librit kishte bërë që ky “libër i shenjtë” të transmetohej ndër breza në formën e një loje. Ajo tufë letrash ishte një shpikje e Zotit.

“Megjithatë, nuk duhet të ishte edhe aq e thjeshtë”, i thoshte vetes Brida, çdo herë që shpërndante arkanët mbi tavolinë. Edhe pse njihte metoda të komplikuarra dhe sisteme përpunimi për interpretimin e tyre, ato figura të shpërndara filluan të krijonin një çoroditje edhe në arsyetimet e saj. Po atë natë, Brida e irrituar, i hodhi letrat mbi dysheme. Për një moment mendoi se gjesti i saj ishte ndonjë frymëzim magjie, por rezultati ishte i kotë, vetëm një lloj intuete që ajo nuk dinte si ta zhvillonte më tej dhe që e konsideronte si fryt të imagjinatës.

Në të njëjtën kohë, ideja e Gjysmës Tjetër nuk e braktiste kurrë mendjen e saj, për asnjë moment. Në fillim mendoi se ishte një kthim drejt adoleshencës, drejt ëndrrave me princ të kaltër, i cili kalonte male për të gjetur vajzën me këpucën e kristaltë, apo për të puthur një princeshë të fjetur. “Flakët do të drejtohen gjithmonë drejt Gjysmës Tjetër”, thoshte me vete me shaka. Përrallat ishin zhytja e parë në universin magjik, në të cilin tashmë ishte e paduruar për të hyrë me vetëdije të plotë; në më shumë se një rast, pyeste veten se përse njerëzit përfundonin duke u larguar nga kjo botë, pasi kishin njohur gëzime të njëjta që fëmijëria linte në ndërgjegjen e tyre.

“Ndoshta sepse nuk janë të kënaqur me gëzimin.” Pranoi se ishte një pohim shumë absurd, por e shënoi në ditarin e saj si një krijim të vetin.

Pasi kishte kaluar një javë me mendimin fiks për Gjysmën Tjetër, Brida u përfshi nga një ndjesi e tmerrshme, e shfaqur nga mundësia për të zgjedhur burrin e gabuar. Natën e tetë, pasi u zgjua për të shpërndarë letrat, vendosi të ftonte të fejuarin të nesërmen për darkë.